

řečenou dohodou byl upraven jen právní poměr mezi žalobcem a žalovanou, nikoliv i poměr mezi žalobcem a jeho dítětem, jehož zákonnému nároku, požadovati na žalobci podle § 141 obč. zák. výživu, nemůže býti dohoda rodičů na újmu. S tohoto stanoviska vychází i žalobce v dovolání, uznává, že je i přes onu dohodu povinen starati se jako otec o výživu dítěte a platiti alimentární příspěvky stanovené opatrovnickým soudem. Brojí však proti názoru odvolacího soudu, že si nedostatečnou obranou proti nároku dítěte na určení výživného sám zavini, že byl odsouzen k placení alimentů, a tvrdí, že jeho obrana v nesporném řízení o určení výživného nemá se žalobním nárokem nic společného. Leč, i kdyby bylo lze přisvědčiti tomuto názoru dovolatelovu, neposoudil odvolací soud věc nesprávně po stránce právní, potvrdiv rozsudek prvního soudu, jímž byla žaloba zamítnuta. Dohodou, o níž opírá žalobce svůj nárok, zavázala se žalovaná, že se bude starati o výchovu a výživu nez. Milady K-ové a že nebude proti žalobci činiti nárok na alimentární příspěvek. Obojímu tomuto smluvnímu závazku žalovaná dostála, neboť je zjištěno, že sama obstarávala výživu a výchovu dítěte i v době, za kterou žalobce zaplatil vyživovací příspěvky, jichž náhrady se nyní domáhá. Žalovaná učinila sice v lednu roku 1927 u opatrovnického soudu návrh, aby bylo žalobci uloženo přispívati jí na výživu dítěte měsíčně 300 Kč, vzala však tento návrh zpět, takže o něm vůbec nebylo jednáno. Předmětem jednání a rozhodování v nesporném řízení byl návrh na určení výživného, který učinil za dítě jeho opatrovník. Žalobcovo tvrzení, že opatrovník učinil tento návrh proto, že žalovaná odpírala starati se o výživu dítěte, nebylo prokázáno. Splnila-li však žalovaná svůj smluvní závazek, nemůže se žalobce na ní domáhati odškodnění za to, že byl na návrh opatrovníka dítěte opatrovnickým soudem donucen, by jako otec podle § 141 obč. zák. přispíval na dítě, neboť neplatil tyto příspěvky na místě žalované ani za ni, jak tvrdí v žalobě, a neučinil tedy za ni náklad, který by byla musila učiniti na základě oné dohody (§ 1042 obč. zák.), nýbrž plnil tím prostě svou zákonnou otcovskou povinnost k dítěti, jež — jak sám uznává — nebyla onou dohodou dotčena. Za to však, co takto plnil, přispívaje na výživu a výchovu dítěte vedle žalované, jež se starala o dítě, plníc svůj smluvní závazek, nemůže se žalobce domáhati na žalované náhrady. Ostatně jest i zjištěno, že vyživovacími příspěvky, jichž náhradu žalobce požaduje, nebyla smluvní vyživovací povinnost žalované nijak ulehčena, ježto ze 4.600 Kč složených žalobcem pro dítě do sirotčí pokladny, bylo opatrovníku dítěte teprve dne 3. července 1930 — tedy po podání žaloby a po vynesení rozsudku prvního soudu — vydáno 1.500 Kč k zaplacení mimořádných nákladů na léčení dítěte.

Čís. 11555.

Dohoda účastníků před odevzdáním pozůstalosti o rozdělení pozůstalostního jmění nebo některé jeho části není neplatná s hlediska § 797 obč. zák.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1932, Rv II 5/31.)

Žalobkyně, zůstavitelova sestra, byla v závěti ustanovena universální dědičkou, žalovaní, zůstavitelovi bratři, byli obmyšleni odkazy. V závěti bylo dále ustanoveno, by se o ostatní jmění rozdělili bratři a sestra zůstavitelovi. Tito sourozenci zůstavitele se dohodli před odevzdáním pozůstalosti, že se rozdělí o vklad zůstavitelův u banky rovným dílem, žalobkyně obdržela čtvrtinu vkladu, žalovaní tři bratři zůstavitelovi pak celkem tři čtvrtiny. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaných vyplacení tří čtvrtin vkladu. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud, který převzal zjištění prvního soudu, přijal za zjištěno, že se sourozenci (žalobkyně a žalovaní) dohodli po pohřbu zůstavitele v ložnici prvního žalovaného před projednáním pozůstalosti na tom, že si vklad 21.370 Kč rozdělí mezi sebou rovným dílem. Jest otázkou, zda byla tato dohoda neplatná s hlediska § 797 obč. zák., jak namítala žalobkyně již v první stolici. Souhlasiti jest s názorem nižších soudů, že tomu tak není. Z nesporného obsahu poslední vůle, jejíž pravost a platnost nebyla popřena, vyplývá, že žalobkyně byla ustanovena zůstavitelem za universální dědičku, žalovaným že se dostalo odkazů a že bylo v ní také ustanoveno, »aby se o ostatní jmění rozdělili bratři a sestra zůstavitelovi«. Dohodli-li se ještě před projednáním pozůstalosti tyto sourozenci zůstavitele o tom, že mezi věci, o které se podle onoho ustanovení poslední vůle měli mezi sebou rozdělit, patří i sporný vklad a že se i o tento vklad rozdělí stejným dílem, nelze ze zákona, zejména pak z ustanovení § 797 obč. zák. nijak dovoditi, že jest tato dohoda neplatná. V § 797 obč. zák. se jen stanoví, že se nikdo nesmí svémocně ujmouti držby pozůstalosti a že dědické právo musí býti projednáno před soudem, který provede odevzdání pozůstalosti, avšak z tohoto ustanovení neplyne, že se zúčastněné strany nesmí již před odevzdáním pozůstalosti dohodnouti o rozdělení pozůstalostního jmění nebo některé jeho části a že takováto dohoda jest neplatná. Pokud strany dohodou zamýšlely snad zkrátiti stát na poplatcích, nedotýká se to platnosti dohody. Byla-li však dohoda platná s hlediska § 797 obč. zák., nemůže se žalobkyně dovolávati její neplatnosti ani s hlediska § 879 odst. 1 obč. zák.

Čís. 11556.

Při vodní koncesi (při koncesi vodního díla) nejde ani o živnostenskou koncesi, ani o schválení živnostenské provozovny.

Vodní právo jest příslušenstvím nemovitosti, pro kterou bylo uděleno a nelze na ně vésti oddělenou exekuci (§ 252 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 14. dubna 1932, R I 63/32.)